

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2014 r.

sprawy **J. L.** oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 177§ 2 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego,
od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 stycznia 2014 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego z dnia 18 lipca 2013 r.

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć oskarżyciela posiłkowego G. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, wyrokiem z dnia 18 lipca 2013 r., wydanym w sprawie II K .../12, uniewinnił J. L. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. polegającego na tym, że „w dniu 23 stycznia 2008 r. w W., na skrzyżowaniu z sygnalizacją świetlną ulicy P. z ulicą M., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki Chrysler Neon, jadąc od strony ulicy L. i na skrzyżowaniu z ulicą P., podczas wykonywania manewru skrętu w lewo, w kierunku ulicy K., zmieniając pas jezdni, nie zachował szczególnej ostrożności oraz nieprawidłowo obserwował przedpole jazdy, tj. drogę i jezdnię, i zbyt późno podjął manewr hamowania i ominięcia pieszej, w wyniku czego na wyznaczonym przejściu dla pieszych potracił przechodzącą ulicą P., z lewej strony na prawą, W. W., powodując u niej między

innymi, rozległe obrażenia czaszkowo-mózgowe i odcinka szyjnego kręgosłupa, skutkujące jej zgonem w dniu 28 stycznia 2008 r”.

Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu apelacji oskarżyciela posiłkowego substydianego G. P., wyrokiem z dnia 16 stycznia 2014 r., zmienił zaskarżony wyrok w części wstępnej wskazującej terminy rozpoznania sprawy oraz obniżył wynagrodzenie obrońcy zasądzone od oskarżyciela substydianego, w pozostałej części utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Od powyższego wyroku Sądu odwoławczego kasację, na niekorzyść J. L., wniósł pełnomocnik oskarżyciela substydianego. Zarzucając „rażącą obrazę przepisów prawa procesowego w postaci art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na nienależytym rozważeniu i ustosunkowaniu się do wszystkich zarzutów i zawartej w apelacji merytorycznej argumentacji, co w konsekwencji uniemożliwiło prawidłową ocenę przeprowadzonej przez sąd odwoławczy kontroli instancyjnej”, pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł w pisemnej odpowiedzi na kasację o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez pełnomocnika oskarżyciela substydianego G. P. jest oczywiście bezzasadna, z uwagi jednak na złożony wniosek o sporządzenie uzasadnienia postanowienia, Sąd Najwyższy zgodnie z treścią art. 535 § 3 k.p.k. ustosunkuje się do zarzutu podniesionego w tej kasacji.

Oskarżyciel substydiany w apelacji podniósł pięć zarzutów obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych. Obecnie z uzasadnienia kasacji wynika, że -zdaniem skarżącego - Sąd odwoławczy rozpoznając apelację odniósł się do czterech zarzutów natury proceduralnej (zarzuty 1,3,4 i 5), natomiast w żadnym miejscu uzasadnienia nie odniósł się do zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k., to jest przyjętej przez Sąd I instancji podstawy prawnej uniewinnienia J. L.

Uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że nie można podzielić stanowiska skarżącego, że Sąd odwoławczy nie odniósł się do tego

zarzutu, dopuszczając się w ten sposób naruszenia przepisu art. 433 § 2 k.p.k. czy też art. 457 § 3 k.p.k. Sąd Okręgowy bardzo rzetelnie przeanalizował ponownie opinie biegłych, co doprowadziło do potwierdzenia konkluzji Sądu Rejonowego, że zespół Little'a, na który cierpiała pokrzywdzona, a charakteryzujący się między innymi ograniczeniem sprawności ruchowej, uniemożliwił precyzyjne określenie prędkości z jaką poruszała się ona na pasach dla pieszych, na które wkroczyła mimo czerwonego światła dla ruchu pieszych. Skoro nie było możliwości dokładnego określenia czasu przebywania pokrzywdzonej na jezdni, co miałoby kluczowe znaczenie dla oceny możliwości uniknięcia potrącenia jej przez oskarżonego, w sposób zasadny, wobec reguł z art. 5 § 2 k.p.k. przyjęto, że kierowca nie miał takiej możliwości. W toku całego postępowania badaniu tego zagadnienia poświęcono bardzo wiele uwagi, podobnie jak przyjętej przez Sąd I instancji ograniczonej widoczności w miejscu zdarzenia oraz temu, że oskarżony wjechał na skrzyżowanie mając zielone światło i miał prawo rozpocząć manewr zmiany pasa ruchu przed przejściem dla pieszych, co uniemożliwia stwierdzenie, iż oskarżony chociażby przyczynił się do zaistniałego zdarzenia.

Stwierdzić należy, że wbrew twierdzeniom skarżącego, wszystkie wywody zawarte w uzasadnieniu Sądu odwoławczego były związane z podstawą faktyczną i prawną uniewinnienia J. L., a nadto w jego treści znalazło się wprost odniesienie do art. 5 § 2 k.p.k. Sąd Odwoławczy wyraźnie podkreślił, że w toku postępowania sądowego zgromadzono wszelki dostępny materiał dowodowy, a jego całokształt w ocenie końcowej nie dał wystarczających podstaw do uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa.

Sąd Najwyższy obciążył oskarżyciela posiłkowego G. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 640 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

